

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-07-Cerny_kolos.PDB](#)

PDB Name: Howard_Robert_E-Conan-07-Cerny_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.11.2003

Modification Date: 25.11.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ČERNÝ KOLOS
(Black Colossus)

Rufiin zájem o Conanovu osobu patrně nevydržel déle, než výtěžek z kořisti získané v Asgalungu (povídka Hawks over Shem R.E.Howard, L.Sprague de Camp). Možná také, že ji Cimmeran vyměnil za lepšího koně, dříve než vstoupil do služeb Amalrica Nemedijského, žoldnéřského generála princezny Yasmely z malého pohraničního království Khoraja. Zde rychle postupoval po služebním žebříčku až na místo setníka. Yasmelin bratr, khorajský král, byl držen v zajetí v Ophiru, zatímco hordy nomádských nájezdníků pod vedením tajemného čaroděje Natokha ohrožovaly pohraniční oblasti.

"Noc moci, kdy osud ztěžka kráčí po cestách světa, jako kolos, který se pozvedl z prastarého granitového trůnu..."
E.Hoffmann Price, Děvče ze Samarkandu

1.

Jen mlčení věků se rozkládalo nad tajuplnými ruinami města Kutchemesu – a ve vzduchu visel strach.

Onen strach vycházel ze Shevata, mistra zlodějů. Jako jediný živoucí tvor tu stál mezi ohromnými monumenty, nabízejícími obraz beznaděje a rozkladu, a ztěžka dýchal. Ani sup nezakroužil v dáli na modré nebeské klenbě, na které zářilo žhnoucí slunce.

Všude kolem se vzhůru vypínaly reliktů dávno zapomenuté doby: ohromné pobořené sály s polámanými sloupy; dlouhé, rozpadlé zdi; zřícené obří kamenné bloky; fresky, jejichž obrysy byly napůl vyhlazené větrem a písečnými bouřemi.

A v okolí ani stopa života, jen do dálky se táhnoucí holá poušť, rozřízlá klikatým a již dávno vyschlým řečištěm. Uprostřed této nekonečné pustiny se mezi ruinami tyčily k nebi jako bílé tesáky šelmy řady sloupů a vítr se o ně zarážel.

Ale to, co vše v okolí zastíňovalo, co se vypínalo nad tím vším kolem, byla veliká bílá kopule ze slonoviny. Právě před ní nyní stanul Shevatas, všecek roztřesený strachem. Kopule se zvedala z obří mramorové plošiny rozložené na terasovitém návrší u vyschlé řeky. Široké schodiště vedlo až k bronzovým dveřím, zahrazujícím přístup do nitra stavby. Kopule sama byla vytvořena z čisté slonoviny, která se blýskala neposkvrněná na slunci, jako by ji neustále leštily neviditelné ruce. Také zlatá špice na vrcholu a zlaté nápisy po obvodu kopule se jen blyštěly. Nikdo na světě by je nedokázal přechíst, ale Shevatas se oťrásl i při představách, které v něm nápisy vzbuzovaly. Vždyť pocházel ze staré rasy, jejíž legendy sahaly dále, než si lidé současné epochy dokázali představit.

Shevatas byl štíhlý a mrštný, jaký ostatně mistr zloděj ze Zamory musel být. Malou kulatou hlavu měl hladce vyholenou, na sobě bederní pás ze šarlatového hedvábí jako jediný kousek oděvu. Jako všichni lidé jeho rasy byl tmavé pleti a z úzkého, dravému ptáku podobného obličejě ostře shlížely černé oči. Prsty na ruce měl štíhlé a citlivé jako motýlí křídla. Na opasku ze zlatých šupin mu visel úzký krátký meč s rukojetí posázenou drahými kameny, zastrčený v umělecky zdobené kožené pochvě. Shevatas zacházel se zbraní se zřetelnou opatrností. Pouhý dotek pochvy na holé kůži ho lekal. Ale jeho opatrnost nebyla bezdůvodná.

On byl Shevatas, zloděj mezi zloději, jeho jméno bylo vyslovováno v doupatech neřesti a temných zákoutích pod Bělovým chrámem s obdivem. A možná i po tisíci letech bude ještě opěvováno v písních a vzpomínáno v legendách.

Nyní ale, když stál před slonovinovou kopulí v Kutchemesu, se jeho srdce zmocňovala nečekaná bázeň. Každý hlupák by ovšem poznal, že tu není vše v pořádku. Po tři tisíce let působilo slunce společně s větrem na budovu, a přesto se zlato i slonovina leskly a blýskaly jako v den, kdy je neznámé ruce použily pro stavbu kopule na břehu bezejmenné řeky.

A ke všemu tu byla ta aura, vyzařující z okolních ruin obývaných démony.

Poušť zabírala rovinu v jihozápadní části Shemu. Velbloud by svého pána dopravil po třech dnech jízdy na jihozápad k řece Styx, právě k místu, kde řeka měnila náhle svůj tok v pravém úhlu ke svému dřívějšímu směru, aby si to pak namířila k západu vstříc vzdálenému moři. Ve špici takto vytvořeného oblouku začínala Stygie. Její krajina, zásobovaná vláhou z velké řeky, se ostře vydělovala z okolní pouště. Na východě pak poušť přecházela ve step, která se táhla až k hyrkánskému království Turanu s jeho barbarskou nádherou, k pobřeží velkého vnitrozemního moře. Na severu, asi sedm dní jízdy, se poušť měnila v holé kopce, na jejichž druhé straně začínala úrodná vysočina, jejíž nejjižnější území obývané hyborskou rasou.

Na západě se poušť postupně měnila v zelené pastviny Shemu, které se táhly až k oceánu. To vše měl Shevatas zaznamenáno v podvědomí, aniž by si to přímo uvědomoval, asi tak, jak člověk zná ulice rodného města.

Byl to zkušený a zcestovalý muž a vyplenil poklady mnohých království. Ale teď, tváří v tvář největšímu pokladu a možná svému nejnebezpečnějšímu podniku, zaváhal a mráz mu přeběhl po zádech.

V slonovinové kopuli spočívaly ostatky Thugra Khotana, černého mága, který panoval v Kutchemesu před třemi tisíci lety, kdy království Stygie a Acheron sahala až k velké řece, přes lučiny Shemu vzhůru k vysočině. Ale pak nastalo stěhování hyborských národů dolů na jih z kolébky jejich rasy poblíž Nordopolu. Bylo to strašlivé putování, které trvalo mnohá staletí. A během vlády Thugra Khotana, posledního mága Kutchemesu, přicválali ze severu do úrodné vysočiny šedoocí barbaři se světlehnědými vlasy, ve vlčích kůžích a kroužkové zbroji, aby si podrobili železnými meči kothské království. Přihnali se

jako přílivová vlna, spálili Kutchemes, vykoupali mramorové věže v krvi a království Acheron se změnilo v popel a prach.

Zatímco se po městských ulicích proháněli krví opojení dobyvatelé a kosili Khotanovy lukostřelce k zemi jako zralé obilí, spolkl vládce podivný, hrozivý jed. Jeho kněží ve strašidelných maskách ho dopravili vzhůru do hrobky, kterou si sám nechal připravit. Vládcovi poddaní umírali okolo jeho hrobky v lité seči, ale barbarům se nepodařilo rozbít dveře ani za pomoci beranidel či ohně.

Nakonec odtáhli a zanechali město v troskách. Jen kopule ze slonoviny, hrobka velkého Thugra Khotana, zůstala nedotčená a pohroužila se do staletého spánku, zatímco se na pokácených sloupech slunily písečné ještěrky a řeka, která poskytovala vláhu okolní krajině, se vsákla do písku a vyschla. Mnozí zloději se pokusili získat poklady, které podle legend byly nakupeny uvnitř kopule okolo čarodějových zetlelých pozůstatků. Mnoho jich zemřelo u bran hrobky a mnoho dalších mořily hrůzné sny, dokud nakonec nezemřeli v šílenství s pěnou u úst.

Proto se Shevatas chvěl bázní, když hleděl na kopuli. Ale jeho strach nebyl vyvolán pouhou legendou, která říkala, že mágovy ostatky střeží jedovatý had. Všechny pověsti o Thugra Khotanovi byly spojeny s hrůzou a hrozbou smrti. Od místa, kde zloděj stál, mohl dohlédnout na ruiny velkého slavnostního sálu, ve kterém při slavnostních obřadech byly královskými kněžími sráženy stovky hlav zajatců zakutých v řetězech jako oběť Setovi, hadímu bohu Stygijců. Zcela blízko musela být i ona tmavá, hrozivá propast, kam byly svrhávány křičící oběti, aby nakrmily amorfního netvora, který pocházel z ještě hrůznějších zemských hlubin. Legendy nevyprávěly o Thugra Khotanovi jako o pouhém smrtelníkovi, dokonce ho pokládaly za boha, uctívaného jedním zvrhlým kultem. Příslušníci kultu razili mince s jeho vyobrazením, aby s jejich pomocí zakoupili svým mrtvým převoz přes velkou tmavou řeku, pro kterou byl Styx toliko hmotným stínem. Shevatas tu podobiznu vídával na mincích, které kradl mrtvým zpod jazyka, a zůstala mu nesmazatelně vryta do paměti. Statečně se pokoušel strach ovládnout a stoupal vzhůru k bronzovým dveřím, na jejichž hladkém povrchu neviděl sebemenší známku jakéhokoliv uzavíracího mechanismu. Shevatas se marně neúčastnil temných obřadů a nenaslouchal děsivým slovům vyznavačů Skela, kteří se setkávali o půlnoci pod tmavými stromy, aby četli ze zakázaných, železem vázaných knih Vathela, slepce. U dveří Shevatas poklekl a počal šikovnými prsty ohmatávat práh. Jejich citlivé špičky našly drobné vyvýšeniny, jaké by méně zkušené prsty nikdy neobjevily. Opatrně na ně přitlačoval v určitém sledu a přitom šeptal dávno zapomenutá zařikávání. Jakmile se dotkl posledního výstupku, spěšně uskočil zpět a současně udeřil rychlým rázným švihem dlaní do středu dveří.

Nezaznělo ani skřípání nebo vrzání dveřních závěsů. Dveře bezzvučně odskočily do nitra budovy. Shevatasův dech se přerývavě dral ven skrze stisknuté zuby. Před ním se rozprostírala krátká úzká chodba. Dveře sklouzly dozadu po celé délce chodby a nyní se nacházely na jejím druhém konci. Podlahu, strop i stěny tvořila slonovina. Vtom se z postranního otvoru vyplazila němá, vlnící se hrůza. Trhaně se napřímila a prohlížela si vetřelce hrozným, svítícím pohledem. Byl to obří had, asi dvacet stop dlouhý, s blýskavými fosforeskujícími šupinami.

Zloděj neztrácel čas úvahami, z které černé sloje asi tento zplozence pekel vylezl. Hbitě vytáhl meč. Na špici se leskla zelená tekutina, podobná té na ostrých zubech plaza. Zloděj se opatrně přibližoval, připraven bleskově uskočit stranou. A potřeboval opravdu celou svou mrštnost, když se hadí hlava vymrštila nepředstavitelnou rychlostí kupředu.

Přesto by tu Shevatas našel smrt i přes svou nadlidsky rychlou reakci, kdyby mu nepřispěchala na pomoc nečekaná náhoda. Dobře uvážený plán – uskočit stranou a současně tnout po plazovi mečem, byl zničen bleskovou rychlostí hadova útoku. Zloději nezbyl čas k útoku. Bezděčné zavřel oči a vykřikl. Pak mu byl z ruky vyražen meč a zaslechl silné rány na zeď. Udiven, že je dosud na živu, otevřel Shevatas oči. Spatřil, jak netvor škube svým dlouhým tělem a bičuje stěny ocasem. Meč mu čněl z obrovité tlamy. Jen čistou náhodou se meč trefil přímo do netvorovy tlamy, kde uvízl. O několik tepů srdečního svalu později, kdy jed nanesený na ostří zaúčinkoval, klesl had mrtev k zemi.

Shevatas ho opatrně překročil a zatlačil oběma rukama na dveře, které tentokrát sklouzly stranou a uvolnily mu tak konečně cestu do kopule. Zloděj udiveně vykřikl. Místo aby vstoupil do absolutní temnoty, oslepilo jeho zrak rudé, až bolestivě pulsující světlo. Vycházelo z gigantického rudého drahokamu, umístěného vysoko pod klenbou kopule.

Shevatas se udiveně rozhlížel kolem. Ačkoliv byl zvyklý pohledu na veliké poklady, ten zdejší překračoval všechna jeho očekávání. Obří kupy rubínů, diamantů, tyrkysů, opálů a smaragdů ležely všude kolem. Zrak mu klouzal po zikkuratech z jantaru, gagátu a lapislazulu, po pyramidách zlatých cihel, teocalů ze stříbrných prutů, mečích se zlatými rukojetmi posázenými drahokamy, zlatých helmách s pestrobarevnými chocholy či upevněnými koňskými ohony. Vedle ležely pancíře ze stříbrných šupin, drahokamy zdobená brnění patřící kdysi mocným králům, zlatem potažené lebky s očima z měsíčního kamene, řetězy z lidských zubů doplněných různými drahými kameny.

Podlaha ze slonoviny byla pokryta do výše jednoho coulu zlatým prachem, který v rudém světle zářil a vysílal tisíce blýskavých jisker. Zloděj tu stál s rozšířenými očima ve světě divů, nádhery a magie, s hvězdami pod podrážkami sandálů.

Ale jeho oči k sobě poutal křišťálový podstavec, který se tyčil uprostřed okolní nádhery bezprostředně pod rudým drahokamem. Na něm měly ležet na prach rozpadlé ostatky již po třicet století mrtvého mága. Krev se mu ztratila z tváří, morek v kostech ztuhl v led a po zádech mu přebíhal mráz, zatímco se mu rty bezhlesně hýbaly. Pak svůj hlas opět našel a pod klenbou kopule se rozlehl výkřik plný hrůzy. A pak se na ruiny tajemného Kutchemesu znovu sneslo již po eony trvající ticho.

2.

Pověsti se šířily přes travnatou step až k hyborským městům. Přinášely je s sebou karavany velbloudů, které se sem dostávaly skrze rozlehlou poušť doprovázené štíhlými muži se sokolím zrakem v bílých kaftanech.

Také pastýři z pastvin se zahnutými nosy je dále rozšiřovali a od obyvatelů stanů se je dovídali obyvatelé měst, jejichž králové s nakadeřenými modročernými vousy uctívali neobvyklými rituály bohy s břichy podobnými bečkám.

Pověsti se šířily i na úpatí hor, kde se hubení nomádi obohacovali na pokladech karavan. Našly si cestu do úrodné vysočiny, kde se u modrých jezer a řek zvedala nádherná města, a pronikly i do širokých, bílých ulic, po kterých se valila volská spřežení, dobytek bučel a tlačil se mezi bohaté kupce, rytíře v ocelové zbroji, lukostřelce a kněze.

Byly to pověsti přicházející z pouště jižně od Stygie, sahající až ke Kothskému pohoří. Mezi nomády se objevil nový prorok. Mluvil se o válkách mezi kmeny, o supech, kteří se stahovali ve velkém množství na jihovýchod, a o hrozném vůdci, který své rychle se rozrůstající hordy vedl od vítězství k vítězství. Stygijsci, od nepaměti hrozba pro severní národy, s tímto tažením neměli zřejmě nic společného, protože sami sbírali vlastní oddíly na východních hranicích. Jejich kněží se pomocí magie snažili něco podniknout proti oné hrozbě z pouště, čaroději, kterého nazývali Natokh – Zahalený, protože si neustále zastíral tvář šátkem.

Ale příval se řítit na sever a králové s tmavými vousy umírali před oltáři svých bohů, zatímco se jejich opevněná města utápěla v krvi. Vypadalo to, že Natokhovým cílem je hyborská vysočina. Nájezdy z pouště nebyly ničím neobvyklým, ale současné dění se příliš obyčejnému nájezdu nepodobalo. Natokh, jak šly zvěsti, sjednotil už na třicet nomádských kmenů a bojovníky z patnácti měst. Na jeho straně dokonce válčil i rebelující stygijský princ. To poslední dodávalo tomuto tažení vážný nádech.

Mnohé hyborské národy nebraly hrozící nebezpečí na vědomí. Ale v Khoraji, kterou vždy ohrožovaly meče kothských dobrodruhů, si byli dobře vědomi nastalé hrozby. Protože malé království leželo od Kothu směrem na jih, pocítilo by invazi naplno. Mladý khorajský král se k tomu všemu dostal do zajetí zrádného ophirského vládce, který se nemohl rozhodnout, jestli se spokojí s vysokým výkupným nebo zda-li předá zajatce jeho smrtelnému nepříteli, lakomému kothskému králi. Od něho by sice žádné zlato neobdržel, ale mohl by s ním uzavřít výhodnou smlouvu.

Mezitím leželo regentství těžce zkoušené země v křehkých rukách mladé princezny Yasmely, královny sestry. Potulní pěvci opěvovali v celém západním světě její krásu a v ní zosobněnou hrdost dlouhé královské dynastie.

Ale dnešní noci odložila hrdost jako svůj závoj. V paláci s kopulemi z lapislazuli, s mramorovou

podlahou, pokrytou vzácnými kožešinami, a zlatými vlasy zdobenými zlatými zdmi dřímalo na sametových divanech okolo zlatého podestu s princezniným ložem s hedvábným baldachýnem deset dívek, vesměs šlechtických dcer, zdobených těžkými zlatými náramky.

Princezna Yasmela však na lůžku neodpočívala. Ležela na břiše, nahá, na studené mramorové podlaze jako nějaký ponížný služebník. Tmavé vlasy se jí vlnily na bílých zádech, štíhlé prsty se křečovitě zatínaly v pěst. Zmítala sebou v strašné hrůze, až se zdálo, že jí krev mizí z půvabných údů. Oči měla zastřené a po zádech jí běhal mráz.

Nad ní, v nejtemnějším rohu mramorového sálu číhal beztvary stín. Nebyla to postava z masa a krve, ale skvrna v temnotě. Něco, co splývalo před očima, obludný noční duch, který mohl být přeludem její spánkem omámené mysli. Byly tu však dva body žhnoucího, žlutého ohně, zářící ze tmy jako dvě oči. Kromě toho byl obludný stín vybaven hlasem, který se spíše než lidskému podobal syčení hada. Jeho zvuk i význam slov naplňoval princeznu tak neúnosným děsem, že se její štíhlé tělo vzpínalo jak pod údery biče.

"Jsi mi určena, princezno," syčel triumfálně hlas. "Ještě dříve, než jsem procitl ze svého dlouhého spánku, jsem si tě vyvolil a toužil po tobě. Ale staré kouzlo, s jehož pomocí jsem unikl nepřítelům, mě poutalo. Jsem duše Natokha, Zahaleného. Prohlídni si mě dobře, princezno. Brzy mě spatříš v tělesné formě a vzplaneš ke mně láskou!"

Strašidelné syčení přešlo v žádostivý šelest. Yasmela sténala a tloukla v bezmocném strachu malými pěstmi do mramorové dlaždice.

"Odpočívám v komnatách paláce v Akhbiteně," pokračoval šelestivě hlas. "Tam leží má tělesná schránka, a přece je to jen prázdná sluj, kterou před krátkou chvílkou opustil můj duch. Kdyby ses mohla podívat z okna mého paláce, poznala bys zbytečnost jakéhokoli odporu. Poušť je pokryta ohni statisíců válečníků. Jako lavina se valí, stále rychleji, a zvětšuje se, až nakonec zničí zemi mých starých nepřátel. Jejich králové mi poskytnou své lebky pro poháry, jejich ženy a děti se stanou otroky mých otroků. Velmi jsem zesílil během dlouhých let spánku... Staneš se mou královnou, princezno. Chci tě naučit dávno zapomenutým radostem. A proto..."

Yasmela se obracela a házela sebou, jako by proud obscenností, které ze sebe stín chrlil, byl bičem, zakusujícím se do jejího těla.

"Nezapomeň," syčel hlas, "v několika dnech budeš má."

Yasmela přitiskla obličej na dlaždice a zacpala si uši štíhlými prsty. Přesto jí připadalo, že slyší zvláštní zvuk, podobný pleskání netopýřích křídel. Když se znovu odvážíla pohlédnout vzhůru, spatřila jen Měsíc, který vysílal své paprsky jako stříbrné střely skrze okno do kouta, kde před chvílí stál strašlivý fantóm.

Princezna se zvedla se země a chvěla se po celém těle. Doklopýtala k saténovému divanu a vrhla se naň s hysterickým pláčem. Dívky spaly dál. Procitla jen jedna z nich. Posadila se, zazívala, protáhla se a rozhlédla se kolem. Okamžitě přiběhla k Yasmelě, klekla si u jejího divanu a konejšivě položila paži na Yasmelina záda.

"Co... co se stalo?" Oči se jí bázně rozšířily. Yasmela se chvatně chytila její ruky. "Ó, Vateeso, opět to přišlo! Viděla jsem to – a slyšela jsem to i mluvit! Říkalo to své jméno – Natokh! Je to Natokh, a ne pouhý zlý sen. Vznášelo se to nade mnou, zatímco jsem spala jako v mrákotách. Co... co si mám počít?" Vateesa si zamyšleně pohrávala se zlatým náramkem.

"Princezno," řekla pak, "není pochyb, že pozemská moc s ním nic nesvede. Také amulet, který vám věnovali kněží bohyně Ištar, vás před ním nechrání. Vyhledejte zapomenuté Mitrovo orákulum."

Přes sotva přestálou hrůzu se Yasmela nepolekala o nic méně, než při pohledu na fantóma. Bohové včerejška se stávali démony zítřka. Khorajci přestali uctívat Mitru již před staletími. Už zapomněli na jednoho z největších hyborských bohů. Yasmela věřila, že toto božstvo, protože je velmi staré, musí být i strašlivé. Ištar byla hrozná bohyně, jako všichni khorajští bohové. Khorajská kultura a náboženství podlehlly smíšenému vlivu shemitských a stygických zvyků.

Jednoduché obyčeje Hybořanů se velmi změnily díky smyslným, v luxusu si libujícím a přece despotickým obyčejům východu.

"A pomůže mi Mitra?" V rozrušení sevřela Yasmela Vateesino zápěstí takovou silou, že dívka tiše vykřikla. "Tak dlouho už vzýváme Ištar..."

"Určitě vám pomůže." Vateesa byla dcerou ophirského kněze, který si přinesl s sebou svou víru a zvyky rodné krajiny, když musel uprchnout do Khoraji před politickými nepřáteli.

"Jděte k jeho oltáři. Já vás doprovodím."

"Ano, půjdu za ním." Yasmela se zvedla, ale hned nato zabránila Vateese, aby ji oblékla.

"Bude přiměřenější, když před Mitrou pokleknu nahá, jak se sluší na prosebnici. Mitra si nesmí myslet, že mi chybí pokora."

"Nesmysl!" Vateesa neměla respekt před kultu, které pokládala za špatné. "Mitra chce, aby před ním stáli lidé vzpříma, a ne aby se před ním plazili po břiše jako červi, nebo poskvřňovali oltáře krví obětí."

Uklidněná Yasmela dovolila dívce, aby jí pomohla do hedvábné šněrovačky, přes kterou přetáhla hedvábnou tuniku a převázala ji širokým sametovým páskem. Vklouzla do saténových pantoflíčků, zatímco Vateesiny šikovní prsty splétaly její tmavé vlasy do copánků.

Pak princezna následovala dívku do skrytých dveří za těžkým vlněným kobercem protkávaným zlatem. Dveře vedly do úzké klikaté chodby, kterou se obě dívky dostaly k dalším dveřím vedoucím na široký koridor. Zde stála palácová stráž v pozlacené přilbě s chocholem, stříbrném brnění a zlatými nitěmi vyšívaných kalhotách. V rukou voják držel hroživou válečnou sekeru. Rychlý posunek strážného umlčel, ještě než mu přes rty přešlo první slovo. Zasalutoval, opět zaujal své postavení vedle dveří a strnul nehnutě jako socha. Dívky proběhly koridorem osvětleným mihotavým světlem pochodní, zavěšených na vysokých zdech, a sestoupily dolů po schodišti. U každého stínu v tmavých koutech sebou Yasmela polekaně trhla. O tři poschodí níže konečně vstoupily do úzké chodby. Klenutý strop byl posázen drahými kameny, na podlaze dlaždice z křišťálu a na zdech se blýskaly zlaté ornamenty.

Princezna se svou družkou prošly chodbou až k širokému pozlacenému portálu. Vateesa otevřela dveře. Před nimi ležel oltář, který navštěvovalo jen pár věrných a královští hosté khorajského dvora. Yasmela sem dolů dosud nezavítala, ačkoliv v paláci spatřila světlo světa. Ve srovnání s Ištařinými drahocennými oltáři působil ten zdejší jednoduchým až spartánským dojmem. Strop byl vysoký, ale bez klenutí. Tvořil ho bílý mramor, stejně jako stěny a podlahu. Jedině tu zdobil zlatý vzorek. Vzadu za oltářem z čistého malachitu, neposkvřněného krví obětí, stálo na podstavci pozemské vyobrazení božstva. Bázní rozšířenými očima pohlížela Yasmela na mocná ramena, jemně řezané rysy, dobromyslné oči, patriarchální vous, husté kučeravé vlasy obepnuté okolo spánků jednoduchým páskem. Bylo to, ačkoliv to Yasmela nevěděla, umění ve své nejvyšší dokonalosti, volný, nefalšovaný výtvar hluboce estetické rasy, nespoutané konvenčním symbolismem.

Princezna padla před sochou na kolena a i přes Vateesiny námitky přitiskla čelo na studenou mramorovou podlahu. Vateesa pak nakonec následovala váhavě jejího příkladu. Přece jen byla pouhým mladým děvčetem a socha na oltáři ji naplňovala hlubokou bází. Ovšem nemohla jinak a zašeptala Yasmelě do ucha: "Je to pouhý idol. Nikdo nemůže vědět, jak Mitra vypadá ve skutečnosti. Proto ho zobrazili v ideální lidské postavě tak blízké dokonalosti, jak jen to lidský duch dokáže vyjádřit. Mitra nesídlí ve studeném kameni, jak to vaši kněží tvrdí o Ištar. Je všude – nad námi, okolo nás a někdy dli vysoko nahoře mezi hvězdami. Ale sem obrací často svůj zrak. Proto ho nyní klidně zavolejte."

"Co mám říkat?" šeptala Yasmela ustrašeně.

"Ještě než stihnete otevřít ústa, zná Mitra vaše myšlenky...", začala Vateesa vysvětlovat a polekaně sebou trhla stejně jako Yasmela, když nad nimi rozechvěl vzduch zvláštní hlas. Hluboký, klidný, zvonkům podobný hlas nevycházel ani z kamenné sochy nebo z oltáře.

Princezna se opět zachvěla pod účinkem hlasu bez těla, který k ní promlouval, ale už ne hrůzou nebo hnusem.

"Nemluv, má dcero, vždyť čtu v tvé duši!" Hlas zněl muzikálně, podobně jako by měkké vlny rytmicky narážely na zlaté pláže.

"Je jedna cesta, jak zachránit tvoje království a s ním celý svět před smrtícím objetím hada, který se vyplazil z temnoty prastarých časů. Vyjdi sama ven do městských ulic a vlož osud království do rukou prvního muže, kterého potkáš!"

Hlas bez ozvěny umkl. Obě dívky na sebe chvíli nehnutě hleděly. Pak se mlčky zvedly se země a nepromluvíly jediného slova, dokud se opět neocitly v princezniných komnatách. Yasmela vyhlédla ven ze zlatě zamřížovaného okna. Měsíc pomalu zapadal, bylo dlouho po půlnoci. Khoraja ležela ponořena

do spánku pod hvězdami, s nimiž se pokoušely soutěžit svítlny rozvěšené v zahradách, ulicích a na plochých střechách domů.

"Co hodláte udělat?" ptala se neklidně Vateesa.

"Přines mi plášť!" prosila princezna.

"Ale sama na ulici a v této hodině!" vykřikla Vateesa.

"Mitra promluvil," odpověděla Yasmela. "A ať to byl hlas boha nebo kněžský trik, půjdu!"

Přehodila si přes ramena dlouhý hedvábný plášť, nasadila si sametovou kapuci, na které byl připevněn jemný závoj. Závojem si pak zakryla obličej.

Spěšně proběhla chodbou. Před bronzovými vraty stálo dvanáct kopiníků, kteří přihlíželi s otevřenými ústy, jak kolem nich prochází. Brána vedla přímo do města. Všechny ostatní strany paláce byly obklopeny zahradami s vysokými zdmi kolem.

Yasmela vyšla ven na ulici osvětlovanou v pravidelných vzdálenostech svítilnami zavěšenými na vysokých tyčích. Chvilí váhala, ale pak konečně za sebou přirazila vrata, než mohla opět zakolísat ve svém rozhodnutí. S trochou obav pohlédla nahoru a dolů po ulici. Ta byla tichá a liduprázdná. Ještě nikdy se královská dcera neodvážila vzdálit z paláce svých předků bez eskorty. Napřímila se a rychle kráčela dolů ulicí. Nohy v tenkých saténových pantofličkách nezpůsobovaly takřka žádný hluk. Přesto jí srdce silně zabušilo při každém kroku. Yasmela se zdálo, že se její chůze rozléhá po celém městě jako hromobití a probouzí vše živé. Představovala si, že ji z okolních uliček pozorují těkavé pohledy rozedraných postav. Každý stín pro ni skrýval nájemného vraha a každé dveře slintající psy temnoty.

Náhle se polekaně zastavila. Z temné uličky vystoupila doprostřed ulice rozložitá postava. Yasmela se spěšně přitiskla do stínu zdi. Srdce jí bilo jako posedlé. Blížící se postava se však nepřikrádala jako zloděj nebo bojácně, jako ten, kdo musí z kteréhokoliv důvodu projít rychle městem. Pevný, rázný krok dokazoval, že není nic, čeho by se postava musela obávat. Škorně dopadaly ztěžka na městskou dlažbu. Když chodec procházel kolem jedné z lamp, mohla si ho Yasmela konečně prohlédnout. Byl to muž obří postavy v řetízkové zbroji žoldnéře. Princezna sebrala veškerou svou odvalu a vyběhla ven ze stínu na světlo.

"Sa – ha!" Žoldněř napůl vytrhl meč z pochvy, ale pak ho opět zarazil zpět, když uviděl, že má před sebou ženu. Přesto se ostražitě rozhlížel kolem, zdali se někde ve stínu nekrčí lapkové, jejichž vějíčkou by žena mohla být.

S rukou na dlouhé rukojeti meče, která vyčnívala z šarlatového pláště, přehozeného přes drátěnou košili, si ji pátravě prohlížel. Světlo lucerny se odráželo na blýskavě modré oceli jeho zbroje a helmy. Ale o mnoho silněji se jiskřily jeho ocelově modré oči.

Už při prvním pohledu princezna poznala, že to není Khorajec. A když promluvil, bylo zřejmé, že nepochází ani z hyborských království. Oděv prozrazoval, že se jedná o kapitána žoldnéřských oddílů. V nich sloužili muži z mnoha rozličných zemí, barbaři stejně jako vysoce civilizovaní cizinci.

Nepřehlédnutelná divokost prozrazovala barbara. Oči civilizovaného člověka by nikdy nemohly hořet takovým ohněm, i kdyby byl sebevíc divoký nebo zlotřilý. Dech mu páchl vínem, ale muž se nemotal ani nepotácel.

"Vyhodili tě na ulici?" ptal se barbarskou kothštinou a vztáhl k ní ruku. Prsty se jen zlehka dotýkal princeznina zápěstí, ale přesto cítila, že by ho rozdrtil bez větší námahy, kdyby chtěl.

"Vyšel jsem ven z poslední, ještě otevřené krčmy. Ištařino prokletí na všechny bídne napravovatele světa. Nejradši by všechny hospody zavřeli brzo navečer! „Muži mají spát, ne se opíjet!“ říkají. Ha! Tím mohou pro své pány lépe pracovat a bojovat. V mých očích to jsou eunuchové se zaječím srdcem. Jako žoldnéři z Corinthu jsme pili a milovali celou noc, a tím lépe jsme druhý den bojovali. Ano, krev tekla proudem pod našimi meči. Ale co je to s tebou, děvče? Odhrň si ten prokletý závoj..."

Vymanila se z jeho sevření mrštným pohybem útlého těla. Byla si dobře vědoma nebezpečí spojeného s tímto opilým barbaram. Kdyby mu řekla, kdo je, vysmál by se jí. Nebo by ji klidně nechal stát. Nebyla si jistá, zda by jí jednoduše nezakroutil krkem. Barbaři byli všeho schopní. Bojovala proti vzrůstajícímu strachu.

"Tady ne," pronesla s nuceným smíchem. "Pojď se mnou!"

"Kam?" Divoká krev mu bušila v žilách, ale byl stále ostražitý jako vlk. "Chceš mě nahnat do rukou

lupičů?"

"Ne, ne, slibuji!" Nebylo lehké se opět vyhnout ruce, která sahala po závoji.

"Ať tě vezme čert, ženská!" vrčel zlostně. "Nejsi lepší než Hyrkánky se svými závoji. Nech mě alespoň prohlédnout tvoji postavu."

Než tomu mohla zabránit, strhl jí plášť z ramen. Uslyšela, jak s obdivem vydechl. Držel její plášť, díval se na ni a vypadalo to, že při pohledu na její drahocenný oděv vystřízlivěl. Znovu v něm vzkličila nedůvěra.

"Kdo, k čertu, jsi?" vrčel. "Ty nejsi pouliční děvka – jestliže tvůj pasák neukradl tyhle šaty v harému krále."

"S tím si teď hlavu nelámej." Dokonce se mu odvážila položit paži na svalnatou ruku. "Raději pojď pryč z ulice!"

Zaváhal a pak pokrčil rozložitými rameny. Dohadovala se, že ji pokládá za vznešenou dámu, která se chce takto trochu pobavit, unavená změkčilými milenci. Dovolil, aby se znovu zahalila do pláště a následoval ji. Pozorovala ho koutkem oka, jak spolu kráčeli vzhůru ulicí. Zbroj nedokázala zakrýt mohutné svaly a dravčí sílu v nich. Vše na něm bylo divoké, nezkontrolovatelné. Byl jí cizí zrovna jako džungle, když ho srovnávala se vznešenými dvořany, na které byla zvyklá. Bála se ho. Pokoušela se namluvit si, že se jí jeho hrubá síla a barbarské chování hnusí. A přesto ji nechtěně přitahoval, oslovoval cosi v její duši. Samotné vzpomínky na doteky jeho paže v ní vzbuzovaly příjemné mrazení. Mnozí muži před ní klesali na kolena. Zde však byl jeden, který se před nikým neskloní.

Cítila se jako žena, která jde na procházku s nezkontrolovatelným tygrem. Měla strach a současně byla tímto strachem fascinovaná.

U palácové brány se zastavila a lehce na ně zatlačila. Kradmo pohlédla na svého průvodce, ale v očích mu nevyčetla ani stín nedůvěry.

"Palác, hm?" pokýval hlavou. "Jsi tedy dvorní dáma!"

Se slabým nádechem žárlivosti si v duchu říkala, jestli už někdy její služebné nevzaly tohoto válečníka s sebou do paláce. Strážé stály nehnutě, když ho kolem nich vedla. Přesto je pozoroval jako vlk cizí smečku.

Uvedla ho do svých komnat, kde se kolem sebe zvědavě rozhlížel. Pak spatřil na malém ebenovém stolku džbán s vínem. S úlevným vydechnutím po něm sáhl a pozvedl ho ke rtům. V tu chvíli vběhla do místnosti z vedlejší komnaty Vateesa a vyhrkla ze sebe jedním dechem: "Má princezno..."

"Princezno!" Džbán s vínem spadl na podlahu a roztrhl se. Bleskovým pohybem strhl žoldněr Yasmela s tváře závoj. S divokým zaklením uskočil zpět a v ruce se mu jakoby kouzlem objevil meč. Oči se mu blýskaly jako tygrovi. Ve vzduchu viselo napětí jako před bouří. Aniž by Vateesa pronesla další slovo, klesla na podlahu naplněná děsem. Ale Yasmela klidně stála před barbarem a nemrkla ani jedním okem. Věděla, že její život visí na vlásku. Ve své nedůvěře by ji barbar mohl zabít jediným mávnutím.

Přesto princezna vychutnávala vzrušení nastalé situace.

"Neměj strach!" ujišťovala ho. "Jsem Yasmela, ale nemáš důvod se mě bát!"

"Proč jste mě sem zavedla?" zavrčel a ledovým pohledem se kolem sebe nedůvěřivě rozhlížel. "Páchne to tu pastí."

"Žádná past!" ujišťovala ho. "Dovedla jsem tě sem, protože potřebuji pomoc. Vyzývala jsem bohy..."

Mitru jsem prosila o radu a on mi přikázal, abych vyšla na ulici a prvního muže, kterého potkám, mám požádat o pomoc."

To bylo něco, čemu rozuměl. Také barbaři měli své orákulum. Sklonil meč, ale do pochvy ho zpátky nezastrčil.

"Jestli jste Yasmela, pak pomoc opravdu potřebujete," podotkl. "Království se ocitlo v neutěšené situaci. Ale jak bych vám mohl pomoci já? Jestli chcete, abych někomu podřizl hrdlo..."

"Posaď se!" prosila ho. "Vateeso, přines mu víno!"

Usadil se zády ke zdi, aby měl celou místnost na očích. Meč si položil na kolena, chráněná řetízkovou zbrojí. Tlumený lesk zbraně jako by vyprávěl o zběsilých bojích a prolévání krve. Nevěřila, že by měla dostatek síly, aby takový meč uzvedla. Přesto si uvědomovala, že žoldněr s ním dokáže vládnout tak lehce, jako by to byl jezdecký bič.

Všimla si velikosti jeho obřích rukou, ve kterých musela vězet hrozná síla. Ulekaně se přistihla při

představě, jak jí tyto silné prsty projíždějí černými vlasy.

Barbarova nedůvěra se rozplynula, jakmile se princezna posadila na divan proti němu. Sejmul si přilbu a položil ji na stůl.

Yasmela teď na něm přece jen našla jakousi podobnost k hyborské rase. Tmavý, sluncem opálený obličej prozrazoval nádech ponurosti a tahy obličejové působily dojmem zasmušlosti. To vše ještě zdůrazňovaly blýskající se oči. Rovněž zastřižené vlasy, černé jako havran, mu padaly do vysokého čela. "Kdo jsi?" vyptávala se.

"Conan, kapitán žoldnéřských kopiníků," odpověděl, jakmile vyprázdnil jedním douškem pohár s vínem a znovu ho natáhl k naplnění. "Narodil jsem se v Cimmerii."

Toto jméno jí mnoho neříkalo. Jen mlhavě si vzpomínala, že Cimmerie je drsná hornatá krajina na vzdáleném severu hraničící s poslední výspou hyborského národa. Měla to být domovina divoké, zuřivé rasy. Ale dosud se nikdy s Cimmerianem nepotkala.

Položila si bradu na ruce a pohlédla na něj jasnými tmavými očima, které už okouzly nejedno srdce.

"Conane z Cimmerie," zašeptala. "Říkáš, že nutně potřebuji pomoc. Proč?"

"Tedy," začal, "to je každému zřejmé. Král, váš bratr, je v zajetí v Ophiru. Koth usiluje o vaše zotročení. A k tomu přichází onen čaroděj, co svolává na Shem peklo. Mimoto každý den dezertuje stále více vojáků."

Neodpověděla hned. Bylo značně nezvyklé, že k ní někdo promluvil takto otevřeně, aniž by svá slova halil do dvorních frází.

"Proč dezertují mí vojáci, Conane?" chtěla vědět.

"Mnozí přebíhají ke kothskému králi, protože jim slibuje mnohem víc," zavrčel a zaval si z poháru.

"Mnozí jsou toho názoru, že Khoraja stejně brzy ztratí svou nezávislost. A u mnohých vyvolávají strach a hrůzu děsivé historky o tom psovi Natokhovi."

"Budou žoldnéři za námi stát?" ptala se ustaraně.

"Tak dlouho, dokud jim budete dobře platit," odpověděl otevřeně. "Vaše politika pro nás nic neznamená. Můžete důvěřovat svému generálovi Amalricovi, ale zbytek jsou muži, pro které je důležitá jen kořist, kterou mohou získat. Když zaplatíte výkupné, které Ophir požaduje, nezbude už mnoho na náš žold. Takové alespoň kolují zvěsti. V tom případě se může lehce stát, že velká část žoldnéřů přejde na stranu kothského krále, ačkoliv je to skrblik, jaký se hned nenajde. Nebo mohou také vyplnit město. V občanských válkách se pokaždé sežene slušná kořist."

"Proč nepřeběhnou k Natokhovi?" ptala se Yasmela.

"Čím by nám mohl zaplatit?" odpověděl pohrdlivě Conan. "Bečkovitými idoly, které uloupil v shemitských městech? Dokud budeme bojovat proti Natokhovi, můžete nám věřit."

"Budou tě tvoji druzi následovat?" změnila téma.

"Co tím míníte?"

"Jen to, že tě jmenuji velitelem khorajské armády."

Prudce odložil pohár stranou, zrovna když se hodlal napít a překvapeně se na ní podíval. Najednou se začal spokojeně šklebit. "Vrchní velitel! U Croma! Ale co na to řeknou vaši navonění šlechtici?"

"Poslechnou mě!" Tleskla do dlaní, aby přivolala otroka, který vstoupil s hlubokou úklonou.

"Ať ke mně přijde okamžitě hrabě Thespides spolu s kancléřem Taurusem, lordem Amalricem a Agha Shuprou!"

"Důvěřuji Mitrovu sdělení," vysvětlovala princezna a zpríma se podívala na Conana, který se právě věnoval jídlu přinesenému rozřezanou Vateesou. "Bojoval jsi už v mnoha válkách?"

"Já se v bitevní vřavě narodil," odpověděl, dříve než urval pevnými zuby z obří kýty kus masa. "První, co jsem zaslechl v tomto životě, bylo řinčení mečů, bitevní pokřik a sténání raněných. Bojoval jsem v kmenových válkách i v těch, které proti sobě vedly mocné říše."

"Dokážeš ale své muže vést a zformovat do bitvy?"

"Mohu se o to pokusit," odpověděl klidně. "Není to nic více, než souboj s meči ve větším měřítku."

Protivník se vyláká tak, aby odkryl své tělo pro smrtící úder. Pak leží na zemi buď on, nebo vy."

Otok se vrátil zpět a ohlašoval příchod mužů, pro které byl poslán. Yasmela vstoupila do vedlejší komnaty a zatahla za sebou sametový závěs. Šlechtici se uklonili. Byli viditelně překvapeni, že je zavolala

v tak pozdní hodinu.

"Pozvala jsem vás, abyste byli přítomni mému rozhodnutí," řekla Yasmela. "Království je v nebezpečí."

"Správně, princezno." Hrabě Thespides se chopil slova. Byl to urostlý muž s vlnitými černými vlasy. Jednou rukou se hladil po špičce svého vousu, zatímco v druhé držel sametový baret se šarlatovým perem. Byl obut do špičatých střeviců a zlatem zdobený kabátec mu sahal až ke kolenům. Jeho pohyby působily strojeně, ale svaly pod nádherným oblekem se přehlédnout nedaly.

"Chtěl jsem vám už navrhnout, aby se Ophiru nabídlo více zlata za propuštění vašeho bratra," řekl.

"Já jsem zásadně proti," namítl kancléř Taurus. Byl to postarší muž, do jehož rysů se znatelně vryla dlouholetá služba v úřadu kancléře. Na sobě měl hermelínem podšitý oděv. "Už jsme nabídli více než si můžeme dovolit. Dávat ještě větší sumu by povzbudilo již beztak velkou ophirskou hrabivost. Má princezno, jsem přesvědčen, že Ophir nic nepodnikne, dokud nepadne rozhodnutí mezi námi a Natokhovými nájezdníky. Jestliže prohrájeme, vydá Ophir krále Khossuse Kothu. Když vyhrajeme, bezpochyby ho po doručení výkupného propustí."

"A mezitím denně dezertuje spousta vojáků," podotkl Amalric. "Žoldnéři jsou neklidní, protože jsme dosud nic nepodnikli." Generál byl obří Nemedijec se žlutou lví hřívou. "Musíme rychle jednat, jestliže..."

"Ráno potáhneme na jih," ujistila ho Yasmela. "A zde je muž, který vás povede."

Odhrnula závěs a ukázala ne bez určitého dramatického gesta na Cimmerana. Ovšem nezvolila právě vhodný okamžik, protože Conan se natáhl na divanu a položil si nohy na stůl. Současně okusoval hovězí kýtu, kterou držel oběma rukama. Lhostejně pohlédl na udivené šlechtice a zašklebil se na Amalricu. Pak pokračoval nerušeně v jídle.

"Mitra nás ochraňuj!" ulevil si Amalric. "To je Conan, Seveřan, nejdivočejší z mých žoldnéřů! Měl jsem ho už dávno nechat oběsit. Kdyby to nebyl tak dobrý šermíř..."

"Vaše Výsost jistě žertuje!" řekl Thespides ostře. Jeho aristokratické rysy se zachmuřily. "Ten muž je divoch – bez kultury a vychování! Sloužit pod ním ...pro muže mé krve se to rovná takřka urážce! Já..."

"Hrabě Thespide," přerušila ho Yasmela. "Máte za opaskem mou rukavici. Vraťte mi ji a pak jděte!"

"Jít?" vzkřikl udiveně. "Kam?"

"Do Kothu nebo k Hadu," odpověděla princezna. "Když mi nechcete sloužit, jak vás žádám, pak mi už nebudete sloužit vůbec."

"Činíte mi příkoří, princezno," pronesl zraněným hlasem Thespides a uklonil se. "Já vám věrnost nevypovím. Je-li to vaše přání, poskytnu tomu divochovi svůj meč."

"A vy, lorde Amalricu?"

Generál tiše zaklel a pak se ušklíbl. Něco takového se ho jako dobrodruha nemohlo dotknout.

"Budu pod ním sloužit. Krátký a veselý život je to, co jsem si vždy přál. As Conanem jako velitelem se mi to může snadno vyplnit. Mitro! Když ten pes nedokáže víc než velet jednomu oddílu darebáků, sežeru ho celého i s brněním!"

"A vy, Agho?" obrátila se Yasmela k Shuprovi.

Odevzdaně pokrčil rameny. Byl typickým zástupcem rasy, která se vyvinula na území podél jižní hranice Kothu – vysoký a hubený, ostře řezané rysy podobné dravému ptáku, jako jeho pokrevní bratři v poušti.

"Děj se Ištařina vůle, princezno." Hovořil z něj fatalismus jeho rasy.

"Počkejte zde," přikázala Yasmela, zatleskala na otroky a zmizela za závěsem. Thespides zatím zuřivě drtil v ruce svůj sametový baret, Taurus si něco bručel a Amalric přecházel sem a tam jako hladový lev.

Na princezniny pokyny sem otroci přinášeli brnění, které měl Conan nosit místo řetízkové zbroje, k tomu prstencový nákrčník, ocelové rukavice, prsní pancíř, zadní chránič, chrániče na nohy a helmu.

Když Yasmela znovu odhrnula závěs, stál před nimi Conan oděný do ušlechtilé oceli. V pancéřové zbroji s otevřeným hledím a tmavým obličejem stíněným velikým černým chocholem na přilbě působil opravdu velkolepě. I sám Thespides si to musel v skrytu duše přiznat. Na Amalricových rtech uvázla sarkastická poznámka.

"Při Mitrovi," řekl vážně. "Nikdy bych nečekal, že tě kdy spatřím v ušlechtilé zbroji, ale padne ti proklaté dobře. Conane, viděl jsem krále, kteří svou zbroj nesli méně majestátně než ty."

Conan mlčel. Díval se někam do dálky. Jakoby hleděl do budoucnosti. Za mnoho let, až se naplní jeho sen, vzpomene si na Amalricova slova.

3.

Už za časného rána se obyvatelé Khoraje tlačili a mačkali v ulicích, aby spatřili odchod vojsk jižní branou do pole. Konečně se vojska dala do pohybu. Předvoj tvořili rytíři v bohatě zdobeném brnění, s barevnými chocholy, které se třásly na blýskavých helmách.

Koně ve zbroji z leštěné kůže, se zlatými postroji přes hedvábné čabraky pod vedením svých jezdců tančili a točili se na místě. První paprsky vycházejícího slunce se odrážely na špičkách kopí, trčících do výše jako hustý les. Praporce vlály v lehkém větru. Každý rytíř nesl na znamení přízně své dámy rukavici, šál nebo rúži připevněné na přilbici nebo vetknuté za opaskem. Rytíři v počtu asi pět set patřili vesměs mezi khorajskou šlechtu. Vedl je hrabě Thespides, který si, jak se obecně šeptalo, dělal naděje na princeznu ruku.

Za nimi následovala lehká kavalérie na dlouhonožných vytrvalých koních. Jezdci byli převážně muži z hor – hubení, s dravčími obličejí. Na hlavách jim seděly špičaté přilbice z oceli a na těle měli pod dlouhými kaftany navlečenou blýskavou kroužkovou zbroj. Jejich hlavní zbraní byl hrozivý shemitský luk vystřelující smrtící šípy na vzdálenost pěti set stop. Všechny pět tisíc jezdců podléhalo Shuprovu velení, který jel před nimi s mrzutým výrazem v obličejí.

Těsně za jejich zády pochodovali khorajští kopiníci, jako všude v hyborských zemích v malém počtu, protože jezdecko platilo za jedinou počestnou část vojska. Kopiníci, právě tak jako rytíři, byli staré kothské krve – synové zchudlých rodin, kteří neměli žádnou budoucnost a nemohli si dovolit koupit ani koně, ani zbroj. Proto jich také bylo jen pět set.

Zadní voj tvořili žoldnéři v počtu tisíce jezdců a dvou tisíc kopiníků. Velcí koně kavalérie působili stejně divokým dojmem jako jejich jezdcí – válečníci z povolání, všechno veteráni mnohých krvavých bitev. Od hlavy až k patě v řetízkové zbroji. Na řetízkové kápí sahající až na ramena jim seděla jednoduchá helmice bez hledí. Kopí, která třímali v rukou, nebyla opatřena praporky a ani štíty nebyly zdobené. U sedel se jim houpaly těžké válečné sekyry nebo palčáky a na boku jim visely široké meče. Kopiníci byli vyzbrojeni obdobně, ale místo jezdeckých kopí nesli píky.

V oddílech žoldnéřů byli zastoupeni muži nejružnějších ras. Vyskytovali se mezi nimi vysocí Hyperborejci, hubení, málomluvní a vznětliví; tmavoocí Gundermani ze severozápadních hor; hrdě vyhlížející corinthští renegáti; snědí Zingařané s ježatými černými kníry a ohnivým temperamentem; Aquiloňané z dalekého západu. Ale všichni, mimo Zingařanů, byli Hyborejci.

Na konci výpravy krácel velbloud s nádhernou čabrákou, kterého vedl rytíř na ohromném válečném oři. V těsném závěsu ho následoval oddíl vybraných válečníků tělesné stráže. Pod hedvábným baldachýnem umístěným na velbloudu byla usazená štíhlá, do hedvábí zahalená postava, při jejímž zhlédnutí propukalo obyvatelstvo ve výkřiky nadšení.

Conan, oblečený do pancéřové zbroje, se na nazdobeného velblouda díval nelibě a s neklidem. Pak promluvil na Amalricu, který jel vedle něj ve své vzácné zbroji tvořené řetízkovou košilí, zlatým náprsním pancířem a helmicí s koňským ohonem.

"Princezna trvala na tom, že s námi pojede. Je sice odhodlaná, ale chybí jí tělesná síla. Měla by se zbavit toho překážejícího a nepohodlného oděvu."

Amalric si pohladil žlutý vous, aby zakryl úšklebek. Conan se patrně domníval, že Yasmela má v úmyslu opásat se mečem a osobně se zúčastnit bitvy, jak to činily ženy barbarů.

"Hyborské ženy nebojují jako cimberské, Conane," vysvětloval. "Yasmela s námi jede, aby bitvu sledovala. Mimoto," otočil se v sedle a ztišil hlas, "jen tak mezi námi, mám pocit, že se princezna bojí zůstat sama ve městě. Má z něčeho strach..."

"Obává se vzpoury? Možná jsme měli preventivně pověsit pár obyvatel, dříve než jsme vyjeli..."

"Ne, o to nejde. Jedna z jejích služek nedokázala udržet jazyk za zuby a kdákala cosi o Něčem, co v noci proniká do paláce a Yasmelu děsí k smrti. Jistě je to jeden z Natokhových ďáblů. Conane, budeme muset bojovat nejen proti lidem z masa a kostí!"

"V každém případě je lepší vyjet nepříteli vstříc, než na něj čekat."

Conan vrhl rychlý pohled na dlouhou řadu vozů trénu, pak uchopil pevně do své pravice, navlečené do železné rukavice, otěže a vyrazil ze sebe ze zvyku bojový pokřik žoldnéřů: "Bohatou kořist nebo do pekla, kamarádi – kupředu, jdeme!"

Vzadu za dlouhým zástupem se uzavřela těžká městská vrata. Z hradeb je provázely ustarané pohledy. Khorajci dobře věděli, že jejich životy závisí na této armádě. Když bude poražena, dá se očekávat, že Khoraja zahyne v krvi a požáru. Divoké hordy z jihu neznaly slitování.

Po celý den putovala kolona po pahorkovité stepi, kterou protínaly početné úzké říčky. Krajina postupně počala stoupat. Před nimi se rozkládal nízký pás hor, táhnoucí se bez přerušení od východu na západ. Noc přečkali v severním podhůří. K ohňům do ležení přicházeli po desítkách horalé s žhnoucíma očima a supími nosy a vyprávěli novinky z tajuplné pouště. Natokh se proplétal jejich zprávami jako plazící se had.

Na jeho příkaz přinášeli démoni povětrí hromy, vítr a mlhu, a démoni podsvětí otrásali se strašlivým skučením zemí pod nohama. Natokh přivolával ze vzduchu oheň, který pohlcoval brány opevněných měst a také ty, kteří se mu postavili do cesty. Jeho válečníci převyšovali počtem zrnka písku v poušti a k tomu se k němu přidalo pět tisíc Stygijců na válečných vozech pod vedením rebelského prince Kutamuna.

Conan jim naslouchal lhostejně. Válka byla jeho řemeslem a život mu plynul v nepřetržité řadě bitev. Od narození ho neustále doprovázela smrt. Klopýtala kolem něho s klapajícími údy, nahlížela mu přes rameno u hracího stolu a její pařáty sahaly po džbánkách vína. Zvedala se nad ním jako neurčitý, monstrózní stín, když uléhal ke spánku. Conan si na ni tak přivykl, že na její přítomnost bral zřetel jako král na své páže. Jednoho dne se její hnáty obepnou kolem jeho těla a vše skončí. Jemu stačilo, že vychutnává současnost. Jiní však byli méně nebojácní než Cimmeřan.

Když se Conan vracel zpět po kontrole stráží, zůstal stát při pohledu na štíhlou postavu, celou zahalenou v plášti.

"Princezno, měla jste zůstat ve stanu!"

"Nemohla jsem usnout." Její tmavé oči prozrazovaly rozrušení. "Conane, mám strach."

"Bojíte se nějakého muže?"

"Ne, z lidí nemám strach. Conane, je něco, čeho se bojíš?"

Zamyšleně si třel bradu. "Ale ano," přitakal nakonec, "prokletí bohů."

Zděsila se. "Jsem prokletá. Dábel z nejhlubších pekel na mne pohlédl. Noc co noc na mne číhá v nejtemnějším stínu a šeptá mi hrozné věci. Chce mě učinit svou královnou a vzít k sobě do pekel. Už se neodvážím spát, protože určitě přijde do mého stanu, jako mě vyhledal v paláci. Conane, jsi silný – nech mě u sebe. Tolik se bojím!"

Už to nebyla princezna, ale jen vyděšená dívka. Hrdost z ní spadla, přesto se však nestyděla. V zoufalství přišla k muži, kterého pokládala za nejsilnějšího. Jeho nespoutaná síla, která ji dříve odrazovala, ji teď naopak přitáhla.

Jako odpověď si sňal plášť a drsně jí ho položil na ramena, jako by mu měkkost byla zcela cizí.

Conanova ocelová ruka spočinula zlehka na její ruce. Znovu se otrásla, ale ne hrůzou. Jako elektrický blesk přešla Conanova dravčí vitalita při doteku na princeznu a předala jí trochu z Conanovy nadlidské síly.

"Udělejte si zde trochu pohodlí." Ukázal na volné místo vedle nízko planoucího ohně. Pro něj nebylo nic překvapivého na tom, že se princezna zabalila do jeho pláště a ulehla u táborového ohně. Bez váhání udělala, co jí radil. Conan sám se posadil poblíž na kamenný balvan a na kolena si položil obnažený meč. Plameny se odrážely na jeho namodralé zbroji. Yasmele připadal jako ocelová socha. Jeho obří síla byla v tomto okamžiku sice nehybná, ale neodpočívala, spíš jako by čekala, aby při nejmenším důvodu vybuchla jako sopka. Obraz plamenů se zrcadlil na Conanově tváři a činil ji nepoddajnou. Byla sice nehybná, ale v očích svítil nespoutaný živočišný žár. Nebyl pouhým divochem, ne, byl částí divočiny, nezkontrolovatelný jako ona. V žilách mu proudila vlčí krev, v mozku mu číhaly hloubky severní noci, srdce bilo ohněm hořících lesů.

Ponořená ve svých myšlenkách a napůl spící, podřimovala Yasmela s příjemným pocitem jistoty z jeho blízkosti. Nepochybovala, že stín s planoucíma očima se stáhne do temnot, dokud ji bude střežit tento

zachmuřený bojovník dalekého severu.

Probudil ji vír hlasů. Když nadzvedla víčka, všimla si, že oheň dohořel. Ráno už nebylo daleko. Spatřila Conana, jak pořád sedí na kameni s mečem na kolenou. Těsně vedle něj se krčila postava, slabě osvětlovaná svitem žhavých uhlíků z dohasínajícího ohně. Ještě stále rozespalá si Yasmela všimla skobovitěho nosu a zářících očí pod bílým turbanem. Muž mluvil rychle a ještě shemitským dialektem, kterému rozuměla jen stěží.

"Ať mě Bel odejme ruku. Mluvím pravdu. Při Darketovi, Conane, jsem král lhářů, ale starého přítele nikdy neoklamu. Přisahám ti při dnech, kdy jsme byli oba zloději v Zamoře, dříve než sis nasadil žoldnéřskou přilbici. Viděl jsem Natokha. Vrhł jsem se na kolena s ostatními, když vzýval Seta. Ale nezaryl jsem nos do prachu jako všichni kolem. Jsem zloděj ze Shumiru a mé oči jsou ostřejší, než zrak lasice. Díval jsem se vzhůru, právě když vítr poodvál jeho závoj stranou. A tu jsem viděl – viděl... Bele, stůj při mně, Conane, přísahám, viděl jsem to! Krev mi ztuhla v žilách a vlasy vstaly hrůzou. To co jsem viděl se mi vpálilo do duše, jako doběla rozžhaveným železem. Už jsem nenašel klid, dokud jsem se nepřesvědčil. Odjel jsem do Kutchemesu. Dveře kopule ze slonoviny byly otevřené. Poblíž východu ležel veliký mrtvý had. Vězel v něm zabodnutý meč. V hlavním sále jsem objevil zkroucené a tak znetvořené mužské tělo, že mi chvíli trvalo, než jsem ho poznal. Byl to Shevatas, Zamořan, jediný zloděj na světě, o kterém bych přiznal, že mě předčí. Poklad byl netknutý, ležel v blýskavých kupách kolem mrtvolky."

"To bylo vše?" přerušil ho Conan. "Žádné kosti..."

"Nic," ujistil ho spěšně Shemita. "Vůbec nic! Jen toto jedno tělo."

Chvíli panovalo ticho. Yasmela přebíhal mráz studenými prsty po zádech.

"Odkud přišel Natokh?" ptal se Shemita šeptem, a hned si na otázku odpověděl: "Z pouště, za noci, kdy byl svět oslepen a drásán bouřlivými mračny. V divokém tahu zakrývala zděšené hvězdy a kvílení větru se spojilo s křikem pouštního supa. Vampíři té noci poletovali v temnotách, čarodějnice se pohybovaly nahé v povětří a v divočině vyli vlkodlaci. Přijel na černém velbloudu rychlostí bouře. Kolem něj plál nečistý oheň a stopy velblouda žhnuly v temnotě. Když Natokh sestoupil před Setovým oltářem v oáze Aphaka na zem, odběhl velbloud do noci a zmizel. Rozprávěl jsem o tom s nomády. Ti přísahali, že najednou roztáhl mocná křídla, vzlétl k mrakům a přitom za sebou zanechával ohnivou stopu. Od té doby žádný smrtelník onoho velblouda nespatrił. Ale černá zvířecí kreatura, jen vzdáleně podobná člověku, se přikrádá každou noc krátce před rozedněním k Natokhovu stanu a hovoří s ním jazykem, kterému žádný smrtelník nerozumí. Řeknu ti, kdo je Natokh, Conane...počkej, ukážu ti obraz tváře, kterou jsem tehdy v Shushanu viděl, když vítr odvál Natokhův závoj."

V Shemitově ruce se zablýsklo cosi zlatého, nad čím se oba muži sklonili. Yasmela zaslechla Conanův překvapený hvizd protlačený skrz sevřené zuby. A tu se nad ní pojednou roztáhla absolutní černota. Poprvé v životě upadla princezna do mdlob.

4.

Ráno nebylo nic víc než šedivý pruh na horizontu, když se khorajské vojsko opět vydalo na pochod. Přicvávali nomádové na koních, klopýtajících vyčerpáním, a oznamovali, že pouštní horda rozbila ležení u oázy Altaku. Proto vojáci spěšně přecházeli přes horský pás a zanechali za sebou vozatajstvo. Yasmela jela s útočnými oddíly. Z očí jí promlouval strach. Bezejmenná hrůza dostala ještě strašlivější podobu od té chvíle, kdy poznala minci v ruce Shemity – jednu z těch tajně ražených zvrhlým zugitským kultem.

Mince, která na sobě nesla tvář muže, mrtvého přes tři tisíce let.

Cesta vedla mezi příkrými skalami a sráznými vrcholky. Tu a tam se na úpatí hor krčily chudičké vesnice o několika kamenných chýších. Muži z těchto drobných domků se sbíhali a připojovali se k výpravě. Než měli hory za sebou, rozrostla se khorajská armáda o tři tisíce lukostřelců.

Když pak vyšli z hor, naskytl se jim ohromující pohled na rozlehlou planinu, která se táhla až za horizont. Na východní straně spadalo horstvo prudce dolů a vytvářelo zřetelnou dělící čáru mezi kothskou vysočinou a jižní pouští. Hory byly okrajem vysočiny a táhly se do dálky bez jakékoliv průrvy jako obří val. Zde byly holé a pusté. Žil zde jen kmen Zaheemů. Jeho povinností byla ochrana karavanní stezky.

Vzadu za kopci se rozkládala písečná poušť bez sebemenších ostrůvků života. Ale na druhé straně horizontu se nacházela oáza Altaka. Tam dnes tábořila Natokhova horda.

Vojáci se dívali dolů na Shamlatskou soutěsku, kterou protékalo bohatství severu a jihu. Často tu procházely armády Kothu, Khoraje, Shemu, Turanu a Stygie. Právě zde se příkrá horská zeď rozštěpovala. Horské hřebeny odsud vybíhaly až do pouště. Tvořily tak holé rokly, které, až na jedinou, byly na severu uzavřeny příkrými skalními stěnami. Tato jediná rokly se rozšiřovala v soutěsku tvaru velké ruky. Dva z natažených prstů vytvářely vějířovité údolí. Prsty představovaly široké hřebeny pahorků. Jejich vnější strany spadaly příkře dolů. Údolí stoupalo do průčelí vybíhajícího do špičky a končilo na plošině s rozeklanými skalnatými boky. Uprostřed plošiny se vedle studně tyčilo několik kamenných věžovitých staveb, ve kterých žili Zaheemové.

Tam přikázal Conan zastavit a seskočil se svého hřebce. Zaměnil těžké pancéřové brnění za jemu dobře známou řetězovou zbroj. Přicválal k němu Thespides. "Proč jste tu zastavil?" zeptal se příkře.

"Počkám tu na nepřítele," odpověděl Conan.

"Bylo by rytířské vyjet jim naproti," podotkl svrchu hrabě.

"Aby nás rozdrtili pouhým počtem?" Conan zavrtěl hlavou. "Mimoto tam venku není voda. Rozbijeme tábor na planině..."

"Mí rytíři spolu se mnou se utáboří v údolí," přerušil ho prudce Thespides. "Jsme předvoj. My se nebojíme nějaké odrané pouštní bandy."

Conan pokrčil rameny a zachmuřený šlechtic cválal dál.

Amalric, který právě uděloval kolem sebe hlasité povely, se zarazil uprostřed slova a podíval se za oddílem jezdců, sjíždějících dolů do údolí.

"Ti blázni!" zaklel. "Měchy s vodou se jim vyprázdní a pak budou muset zajet ke studni, aby napojili koně."

"Budou muset," přikývl Conan. "Nelíbí se jim poslouchat mé příkazy. Předej dál lidem, že se tu utáboříme. Muži si musí pořádně odpočinout a nasytit žaludky, jakmile napojí koně."

Vysílat špehy nebylo nutné. Poušť ležela otevřená před očima, i když na jihu omezovaly výhled nízké bílé mraky. Jednotvárnost krajiny narušovaly o pár mil dále v poušti roztroušené ruiny, původně snad nějaký stygijský chrám.

Conan rozmístil lukostřelce na hřebenech spolu s nomádkými hlídkami. Žoldnéři a khorajští kopiníci zaujali pozice na plošině okolo studny. Yasmelin stan dal postavit trochu dál vzadu, kde karavanní stezka zahýbala v ostrém oblouku k planině. Protože nepřítel nebyl dosud v dohledu, užívali bojovníci zaslouženého odpočinku. Sejmuli si helmy, odhodili stranou řetězové kápě a odepjali si opasky s meči. Vzduchem se neslo drsné žertování, zatímco muži u ohňů žvýkali opékané maso a splachovali ho mohutnými doušky piva. Horští nomádi se pohodlně rozložili po stráních kolem a posilovali se datlemi a olivami. Amalric přišel ke Conanovi, který se usadil na veliký kámen.

"Conane, slyšel jste, co si nomádi vyprávějí o Natokhovi? Říkají– Mitro, je to příliš bláznivé, abych to ještě opakoval. Co si o tom myslíte?"

"Semena mnohdy spočívají v zemi po staletí, aniž by svou klíčivost ztratila," odpověděl Cimmeřan. "Ale Natokh je jistě jen člověk."

"To bych zakřikl nerad," bručel Amalric. "V každém případě jste vojska rozestavil jako zkušený velitel. Proto nás Natokhovi d'áblové určitě nepřekvapí. Mitro, co je to za podivnou mlhu?"

"Z počátku jsem to pokládal za obyčejné mraky," řekl Conan. "Podívejte se, jak se valí."

To, co předtím vypadalo jako mračno, byla ve skutečnosti hustá mlha, která se vlnila jako obrovský oceán a rychle zastírala výhled na poušť. Během krátké doby už pohltila staré ruiny a valila se pořád dál. Vojáci ji sledovali s očima navrch hlavy. Něco podobného dosud neviděli. Bylo to nepřírozené a nevysvětlitelné.

"Vysílat špehy nemá smysl," vrčel Amalric zlostně. "Neviděli by ani na pár kroků. Okraj mlhy už dosáhl vnější strany horského hřebene. Brzy zahalí celou soutěsku a hory kolem..."

Conan, který pozoroval mlhu se vzrůstající starostí, se náhle sehnul a přitiskl ucho k zemi. Se zaklením spěšně vyskočil.

"Koně a válečné vozy ve velkém počtu! Země se chvěje pod kopyty a koly. Hej, vy!" zakřičel přes údolí,

aby vytrhl své vojáky z odpočinku. "Nasadit helmy! Chopte se zbraní! Na místa, chlapi!"

Vojáci se rychle zvedali se země, znovu si nasazovali helmice, brali zbraně a štíty a zaujímalí bojové postavení. Téměř současně se mlha odvalila nazpět, jako by už nebyla dále k užítku. Nerozptýlila se však jako jiné obyčejné páry, ale zmizela okamžitě jako plamen sfouknuté svíce. Ještě před chvílí byla poušť zakryta kypící vrstvou vatového příkrovu sahajícího až k nebi, a už svítilo slunce na bezmračné obloze na písčitou pláň. Ta však nebyla prázdná. Na planině se hýbalo obrovské vojsko a hlasitý bitevní pokřik otřásl horami.

Při prvním pohledu se Conanovým vojákům zdálo, že hledí dolů na blýskavé, sršící moře z bronzu a zlata, z kterého vyčnívaly jiskřivé ocelové špice kopí jako myriády hvězd.

Když se mlha zvedla, zastavili se nájezdníci v dlouhých, těsně semknutých řadách. Vpředu stály nespočetné válečné vozy tažené velkými, ohnivými stygijskými hřebci s vlajícími chocholy. Koně frkali, vzpínali se. Polonazi vozatajové se opírali svalnatými nohama o okraje vozů v úsilí zadržet bujná spřežení. Válečníci na vozech byli bez výjimky urostlí muži s obličejí vzezření dravého ptáka. Bronzové helmice jim zdobil půlměsíc nesoucí zlatou kouli. Byli to lukostřelci, ale ne ledajáci. Samí šlechtici z jihu, jejichž největším potěšením byla válka a lov. Svými šípy nezabíjeli jen lvy. Vzadu za nimi se pak nacházely pestrobarevné řady divokých jezdců na polodivokých koních – bojovníci z Kushe, prvního z velkých černých království ve stepi jižně od Stygie. Ebenově zbarvená pokožka jezdců se leskla na slunci, ohební a obratní seděli na holých koňských hřbetech, bez sedel a udidla. Za kushitskou jízdu se mačkaly další nekonečné řady válečníků. Zdálo se, že pokrývají celou poušť. Tisíce a tisíce bojovných synů Shemu, řady a řady jezdců v řetízkových zbrojích a válcovitých přilbách, Ashurové z Nippru, Shumiru, Eruku a jejich sesterských měst, divoké bílé oděné hordy nomádských kmenů.

Řady nepřátel se daly do pohybu. Válečné vozy zabočily stranou a hlavní část vojska se připravovala k útoku. Dole v údolí nasedali jezdci na koně a ke Conanovi cválal vzhůru po stráni hrabě Thespides.

Těsně před ním zarazil koně a aniž se namáhal sesednout, promluvil:

"Patrně vás zmátlo náhlé zmizení mlhy. Ted' je správný okamžik k útoku. Kushité nemají luky a zabraňují pohybu vpřed. Útok našich jezdců je zatlačí zpět do shemitských řad a roztrhne jejich formaci.

Následujte mě! Vyhrajeme bitvu jedním mávnutím ruky!"

Conan zavrtěl hlavou. "Kdybychom bojovali proti obyčejnému nepříteli, souhlasil bych. Ale zdá se mi, že nepřítel zmatek ve svých řadách jen předstírá. Chce nás vylákat k nepředloženému útoku. Bojím se, že je to past."

"Vy se zdráháte zaútočit?" vykřikl Thespides s obličejem zarudlým hněvem.

"Buďte přeci rozumný!" pokoušel se ho Conan uklidnit. "Máme tu výhodné postavení."

Thespides se zlostným zaklením obrátil koně a odcválal zpět do údolí, kde ho už netrpělivě očekávali jeho jezdci.

Amalric zavrtěl hlavou. "Neměl jste ho pouštět zpátky, Conane. Já... podívej!"

Cimmeřan vztekle vyskočil. Thespides se zastavil vedle svých lidí. Slyšeli jeho hlas jen velice nezřetelně, ale jeho gesta byla nad slunce jasná. O chvíli později pokleslo pět set kopí do útočné polohy a oddíl opancérovaných jezdců se rozjel dolů údolím.

Z Yasmelina stanu vyběhlo mladé páže a volalo na Conana: "Můj lorde, princezna se ptá, proč nenásledujete hraběte Thespida a neútočíte po jeho boku."

"Protože nejsem takový bezhlavý blázen jako on," vrčel Conan a znovu se usadil na balvan, aby se dále věnoval hovězí pečeni.

"S pravomocí velitele jste se stal rozumnější," podivoval se Amalric. "Dříve by byl takový nesmysl přesně podle vaší chuti."

"Ano, ale zde neodpovídám jen za sebe," odpověděl Conan. "Ale nyní... co, k čertu...!"

Horda se zastavila. Ze strany vyjel válečný vůz a vzadu za dunícími koly zůstávala dlouhá, prašná čára – fosforeskující stopa podobná jedovatému hadu.

"To je Natokh!" zaklel Amalric. "Jaká ďábelská semena tam rozsévá?"

Útočící rytíři svou rychlost nesnížili. Ještě dalších padesát metrů a narazí do neuspořádaných kushitských řad, které stály nehnuté na místě s oštěpy třícími k nebi. Přední rytíři právě dosáhli místa s tenkou blýskavou stopou prachu v písku.

Ve chvíli, kdy se nebezpečné čáry dotkly kopyta koní, zablýsklo se, asi jako když ocel udeří o pazourek – ale účinek byl mnohem strašlivější. Pouští otřásla strašlivá exploze a prachová linie vzplanula bílým plamenem. V příštím okamžiku narazily následující řady jezdců do zuhelnatělých těl svých kamarádů a postihl je stejný osud. Vzhledem ke své rychlosti nestačili zastavit včas a tak řada za řadou vjížděla do náručí smrti. Past bleskově zaklapla a skoncovala v krátké chvíli s celým oddílem rytířů. Zmatek v řadách divoké hordy se přeměnil v pevnou formaci. Kushité prudce udeřili na popadané rytíře. Ty, co ještě žili, nabodli na kopí a helmy jim rozbíjeli kamením nebo palicemi. Vše proběhlo tak rychle, že přihlížející vojáci na horských stráních kolem byli zcela šokováni. A nepřátelské vojsko se dalo opět do pohybu ve spořádaných šicích. V khorajských šicích zazněl křik: "Naši protivníci nejsou lidé, ale d'ábové!" Na obou horských hřebenech ztráceli muži odvalu. Jeden z nich vyběhl na planinu s pěnou u úst. "Utíkejte," křičel. "Utíkejte, nikdo nepřemůže Natokhovu magii!"

S dravčím svitem v očích seskočil Conan z balvanu a udeřil utíkajícího chlapa hovězí kýtou do lebky. Zbabělec klesl v bezvědomí na zem.

Conan vytáhl meč z pochvy. Napůl zavřené oči se změnilly ve štěrbinu planoucího ohně. "Zpět na místa!" řval. "Další, kdo opustí své stanoviště nebo ustoupí jen o jeden krok, bude o hlavu kratší! Proklatě, bojujte, vy zbabělci!"

Uprchlíci se obrátili nazpět. Conanova divoká osobnost zapůsobila na plameny jejich strachu jako chladivá sprcha.

"Ani krok z místa," varoval Cimmeřan. "Člověk nebo d'ábel, nikdo dnes neprojde Shamlatskou soutěskou!"

Tam, kde planina přecházela ve svah vedoucí do údolí, se rozestavili žoldnéři a sklonili své oštěpy vstříc nepříteli. Vzadu za nimi sedili na koních jezdci s dlouhými kopími a po stranách jako záloha stáli khorajští kopiníci.

Yasmela, bílá jako stěna, stála u vchodu do stanu. Ve srovnání s ohromnou početní převahou pouštní hordy se jí vlastní armáda jevila jako ubohá hrstka vojáků.

Conan stál mezi žoldnéři. Bylo mu jasné, že protivník nezaútočí na soutěsku válečnými vozy, ale podivil se, že jezdci sesedají s koní na zem. Natokhovo vojsko nedoprovázel žádný trén. Vaky s vodou a potravinami měli vojáci přivázány u sedel. Teď dopijeli vodu do poslední kapky a prázdné vaky odhazovali na zem.

"To je útok smrti," zabručel Conan, když se řady opěšalých formovaly k útoku. "Jezdecký útok by mi byl milejší. Zranění koně se vzpínají a rozbíjejí útočné řady."

Horda se sbírala do obrovitého klínu. Špici tvořili Stygijci, za nimi se řadili po zuby ozbrojení Ashurové s Nomády na bocích. V hustých řadách se zvednutými štíty se valili na sever, zatímco za nimi ve stojícím válečném voze udělovala urostlá postava v bílém plášti nečisté požehnání.

Když horda dorazila do širokého vchodu do údolí, vystřelili bojovníci horských kmenů své šípky. Přes ochranu štítů padali útočníci po tuctech. Stygijci odhodili luky. Skláněli hlavu pod krupobitím střel a vyhlíželi kupředu přes okraje štítů. Tak se valili v nezadržitelně vlně stále blíž, aniž by se ohlíželi na padlé druhy. Shemité opětovali střelbu. Hustá mračna střel zatemnila nebe. Conan se díval za vlnící se řady a říkal si, jaké další hrůzy kouzelník vyvolává. Měl neurčitý pocit, že je Natokh, jako všichni jemu podobní, méně nebezpečný při obraně než za útoku. Zahájit útok proti němu by znamenalo přivolávat neštěstí. Byla to určitě magie, která hnala útočníky do náruče smrti. Conan na chvíli zatajil dech při pohledu na zkázu mezi řadami nepřátel. Okraje klínu tály jako sníh a údolí bylo již teď poseto mrtvými. Přesto živí nezakolísali. Jako by si ani nebyli vědomi hrozící smrti, tlačili se stále dál. Ale i jejich střely nacházely cíl. Jen díky svému vysokému počtu tísnilo střelce na hřebenech. Mračna šípů vylétala do výše a nutila muže vyhledávat úkryt. Strach zachvacoval jejich srdce při pohledu na neustávající příliv útočících nepřátel. Ale jako zuřiví vlci tím více nechávali drnčet tětivy vlastních luků.

Když se nájezdníci přiblížili k úzkému krku soutěsky, začaly dolů padat kamenné bloky a drtily Natokhovy bojovníky po desítkách. Ale ani to je nezadrželo. Conanovi vlčí válečníci se připravovali na neodvratnou srážku. V semknutých řadách a kvalitní zbroji utrpěli při ostřelování luky jen malé ztráty. Čeho se Conan bál, byla nesmírná prudkost útoku, až obrovitý klín udeřil do řad obránců. Bylo mu jasné, že hordu nemůže zadržet. Zamýšleně položil ruku na ramena jednoho ze Zaheemů a otočil ho čelem k

sobě.

"Ano, nebezpečná, příkrá stezka, kterou nikdo nehlídá. Ale..."

Conan dovedl Zaheema k Amalricovi, sedícímu na mocném válečném oři.

"Amalricu," supěl. "Následujte tohoto muže. Zavede vás do vnějšího údolí. Přejeďte okolo hřebene a vpadněte nepříteli do zad. Moc se nezdržujte a vyrazte! Víím, je to šílenství, ale stejně jsme odsouzeni k záhubě. Ještě než vydechneme naposledy, musí nás nepřítel proklínat. Pospěšte si!"

Amalricův knír se zkroutil do zlostného úšklebku a za několik okamžiků následovali jezdci svého průvodce směrem k úzké pěšině. S mečem v ruce se Conan vrátil ke svým kopiníkům.

Na obou hřebenech vystřelovali Shuprovi muži plni zoufalství v očekávání nastávající porážky střelu za střelou do řad útočníků. Muži v údolí umírali jako mouchy – přes to s ohlušivým řevem narazili Stygijci v nezadržitelném náporu do připravených žoldnéřů. V bouři zvonící ocele nepřátelské řady na chvíli zakolísaly. Štíty narážely do štítů, oštěpy bodaly do mezer mezi nimi a krev tryskala z ran.

Conan spatřil na chvíli výraznou postavu prince Kutamuna nad mořem mečů, ale vřava, ve které bojoval hrud' na hrudi proti zuřivě sekajícím a bodajícím mužům s tmavou pletí, mu nenechala mnoho času na rozhlížení. Za Stygijci se tlačili řvoucí Ashurové. Na obou stranách údolí šplhali pouštní nomádi vzhůru po skalách, aby bojovali proti svým rasovým příbuzným. Všude podél hřebenů planul nelítostný boj. Se zuby a nehty, s fanatismem a starými krevními spory zkřivenými ústy trhali, kousali a zabíjeli nomádi své protivníky, zatímco se nazí Kushité vrhali do víru boje.

Conan měl pocit, že se dívá s očima zalitými potem dolů na bouřlivé ocelové moře, které zaplňovalo celé údolí. Obě armády stály proti sobě v pevném smrtícím objetí. Horští nomádi drželi hřebeny a žoldnéři krvavými oštěpy soutěsku. Lepší postavení a výzbroj vyrovnávaly nepřátelskou přesilu, ale nemohlo to trvat dlouho. Vlna za vlnou tváří zkřivených nenávistí se hnala s napraženými blýskavými oštěpy vzhůru soutěskou. Ashurové zaplnili trhliny v řadách Stygijců. Conan se rozhlížel po Amalricovi a jeho jezdci. Ti se však neobjevovali a kopiníci počali pod neustálými útoky kolísat. Conan se vzdal všech nadějí na vítězství a další život. Dal svým setníkům příkazy a vyrazil přes plošinu ke khorajské záloze, která se nemohla dočkat povelu k útoku. Už nevěnoval jediný pohled princezninu stanu. Na Yasmelu zcela zapomněl. Byl tu jen instinkt divočiny: zabít, než sám padne.

"Dnes se stanete rytíři!" zvolal s úšklebkem a ukázal mečem na stádo koní horských nomádů. "Na koně a následujte mě do pekla!"

Zvířata se vzpínala pod nezvyklým zvoněním kothské zbroje. Conanův drsný smích přehlušil hluk boje, když vedl své bojovníky k východnímu hřebeni, kde plošina klesala do údolí. Pět set pěšáků – zchudlých patricijů, mladších šlechtických synů, černé ovce – útočilo na polodivokých shemitských koních po srážu, aby se utkalo s celou armádou. Procválali okolo vchodu do soutěsky zacpané bojujícími vojáky, pak vzhůru na hřeben, kde mrtví leželi těsně vedle sebe, a pak opět dolů. Téměř dvě desítky mužů se zřítily pod kopyta koní svých kamarádů.

Nepřátelé pod srážem zvedali ruce do výše, jako by tím chtěli odvrátit smrt. Zástup jezdců se přes ně přehnal jako lavina přes les mladých stromků. Projížděli skrze zástupy hustě natlačených nepřátel a zanechávali za sebou koberec rozdupaných mrtvol.

A pak, když se pouštní horda rozestupovala, aby se kolem nich opět sevřela ve smrtícím objetí, objevili se Amalricovi jezdci. Amalric si musel nejdříve prorazit cestu kordonem bojovníků ve vnějším údolí. Pak byla cesta volná.

V klínu, ze kterého vyčnívaly ocelové špice kopí, udeřili na nepřítele. Útok měl ochromující, silně demoralizující účinek neočekávaného přepadení zezadu. S přesvědčením, že je vzala do kleští mocnější armáda, a z hrůzy, že budou odříznuti od volné pouště, se daly celé skupiny nomádů na slepý útek. Přitom rozráželi řady statečnějších kamarádů. Nepřátelské šiky zakolísaly a rozpadly se dříve, než k nim khorajská jízda dorazila. Také na horských svazích nájezdníci zakolísali a horští nomádi na ně udeřili s novou silou. Sráželi je dolů se strání, kde se těla nepřátel tříštila o skalnatou půdu. Natokhova armáda zaskočená dvojitým útokem se dala na útek. V této chvíli by ji k poslušnosti nepřinutil sebelepší maršál či čaroděj. Přes moře hlav a oštěpů bylo vidět, jak se Amalricovi muži probíjejí skrze nepřátelské řady stále blíž a pokračují v krvavé žni. Divoká závrať vítězství naplnila každého vojáka v khorajském oddílu a zocelila mu paže.

Bojovníci vyzbrojení oštěpy se dali v soutěsce do pohybu a vrhli se na zmatené protivníky. Stygijci nápor zadržovali, ale Ashurové se dali na útěk. Žoldnéři smetli stygijské šlechtice bojující do posledního dechu, aby pak drtili v nezadržitelném útoku kolísající masu nepřátel a rozprášili je do všech stran.

Na jednom z kamenů ležel starý Shupras. Do srdce mu vnikl šíp. Amalrica zasáhl oštěp do stehna a srazil ho ze sedla. Amalric klel jako pirát a rozhlížel se kolem sebe.

Z Conanovy pěchoty přesedlané na koně zbylo jen asi sto padesát mužů. Ale horda byla rozprášená. Nomádi a kopiníci utíkali zpět k táboru pro koně. Se strání sbíhali horští nomádi a podřezávali raněné nepřátele. Pojednou se před Conanem vynořila z okolního krvavého chaosu postava prince Kutamuna. Byl teď, nehledě na bederní pás, celý nahý. Brnění měl rozsekané, přilbu pomačkanou a údy potřísněné krví. S hrozivým výkřikem mrštil Conanovi do obličeje zbytek svého meče. Pak přiskočil blíže a sáhl po otěžích Conanova hřebce. Cimmeřan se v sedle zakymácel napůl omráčený. S nepředstavitelnou silou strhl obr s tmavou pletí ržajícího koně stranou. Kůň ztratil rovnováhu a zřítíl se do zkrvaveného písku na svíjející se raněné vojáky.

Conan stačil seskočit včas se sedla, než se hřebec převrhl na zem. S ohlušujícím řevem se na něj Kutamun vrhl. V hrozivém snu divokého boje se Cimmeřanovi podařilo protivníka zabít, ale později si nedokázal vybavit, jak. Jen vzdáleně se upamatoval, že Stygijec neustále mlátil velkým kamenem do jeho přilby, takže téměř nic neviděl pro odletující jiskry. Sám bodal dýkou do princova těla, ale Stygijec jako by díky své obrovské životní síle nic necítil. A pak, kdy vše před Conanovým očima doslova plavalo, jeho soupeř sebou škubl a zhroutil se na něj.

Zpod pomačkané helmy proudila Conanovi do obličeje krev. Potácivě se zvedl a omámeně se rozhlížel kolem sebe na dílo zkázy. Od hřebene k hřebeni leželi všude mrtví a vytvářeli tak krvavý koberec po celém údolí. Padlí ucpávali vstup do soutěsky a byli roztroušení i po horských stráních. A dole v poušti ti, co přežili, vylézali do sedel a prchali dál hnáni svými pronásledovateli do pouště. Tam divoká řež ještě pokračovala.

Conan nevěřil svým očím, když viděl, jak málo jich zůstalo.

Hluk bitevní vřavy rozřízl ulekáný křik. Z údolí se hnál nahoru bitevní vůz a drtil pod koly mrtvá těla.

Netáhli ho však koně, ale obří černá kreatura podobná velbloudu. Na voze stál Natokh ve vlajícím plášti. Vedle něj se krčila černá antropomorfní bytost, jen vzdáleně podobná opici. V jedné ruce svírala otěže a druhou bičovala jako posedlá velbloudí kreaturu, aby ji popohnala k větší rychlosti. Vůz svištěl rychlostí větru přes stráň pokrytou mrtvými, přímo ke stanu, před kterým stála osamocená Yasmela, opuštěná strážemi v žáru bitvy.

Conan ztuhl. Slyšel hrozný výkřik, který Yasmela vyrazila, když ji Natokhova ruka vtahovala na vůz. Pak se přízračně tažné zvíře obrátilo a opět pádilo dolů do údolí. Nikdo se neodvážil vrhnout kopí či vystřelit šíp ze strachu, aby nezasáhl Yasmelu, která se zmítala v Natokhově náručí.

Z Cimmeřanova hrdla se vydral nelidský řev. Zvedl meč, který mu při boji vypadl z ruky, a vyběhl vstříc Natokhovu válečnému vozu. Ale ostří meče se sotva pozvedlo do výše, když Conana jako blesk trefily přední nohy černé kreatury a odhodily ho vzduchem na dvanáct stop daleko. Přistál napůl omráčen na skalnaté zemi. Když kolem něj přehrměl válečný vůz, opět mu do uší vnikl Yasmelin zoufalý křik.

Vyskočil, chopil se uzdy jednoho z koní pobíhajících bez jezdce po údolí. Vyšvihl se do sedla, aniž by zvíře zastavil. Zamířil přímo za mizejícím vozem a cválal jako tornádo táborem Shemitů ven do volné pouště, kolem vlastních oddílů i prchajících nepřátel.

Válečný vůz ujížděl dál a Conan pokračoval ve stíhání, ačkoliv kůň už prozrazoval známky únavy. Pak se kolem něho rozkládala otevřená poušť, zcela ponořená do zářící nádhery zapadajícího slunce. Před ním se zvedaly z písku prastaré ruiny. S ostrým výkřikem, který zmrazoval krev v žilách, shodil nelidský vozataj dívku spolu s Natokhem z vozu. Skutáleli se na písčitou zem. Před Conanovým zrakem narostly černé kreatury obří křídla. Ta už se mezitím zcela přestala podobat velbloudu a vzlétla zapražená do ohnivého vozu, ve kterém triumfálně řvala bytost vzdáleně podobná člověku, vzhůru k nebi.

Natokh vyskočil na nohy a vrhl rychlý pohled na zamračeného pronásledovatele, který se nezastavil, ale cválal stále blíž s krví potřísněným mečem v ruce. Kouzelník pozvedl omdlelou princeznu do náruče a běžel s ní k ruinám.

Conan seskočil s koně a hnál se za nimi. Dostal se do místnosti neobvykle světlé, ačkoliv venku se už

smrákalo. Natokh položil Yasmelu na černý oltář. Princeznino tělo zářilo ve strašidelně nazelenalém světle jako slonovina. Její oděv byl rozházený po podlaze. Zřejmě jí byl svlečen ve velkém spěchu. Natokh zastoupil Cimmeřanovi cestu – byl nelidsky vysoký a hubený, oblečený do opalizujícího zeleného hedvábí. Odhalil si tvář krytou závojem a Conan spatřil stejné tahy obličeje, jaké byly vyraženy na zugitské minci.

"Zpátky, pse!" Hlas zněl jako zasyčení obřího hada. "Jsem Thugra Khotan! Dlouho jsem ležel v hrobce a čekal na den, kdy procitnu a osvobodím se z pout, která mě poutala. Umění, které mě zachránilo před dávnou dobou před barbary, mě zároveň připoutalo k mé hrobce. Ale věděl jsem, že jednou někdo přijde a zemře takovou smrtí, jakou už po tři tisíce let člověk nezemřel. Hlupáku, myslíš si, žeš zvítězil, když jsou mí vojáci rozprášeni do všech stran? Protože mě démon, kterému jsem se zavázal, zradil a opustil? Jsem Thugra Khotan, který povládně světu i přes vaše ubohé bohy! Poušť je plná mých lidí. Démoni země poslechnou mé volání, tak jako mě poslouchají i plazi. Touha po ženě oslabovala mou čarodějnou sílu. Nyní je ta žena má a až se posílím na její duši, budu neporazitelný. Zmiz, blázne! Thugra Khotana jsi neporazil."

Hodil Conanovi k nohám svoji hůl. Cimmeřan uskočil s nechtěným výkřikem zpět. Jak hůl dopadla, změnila se k nepoznání. Obrisy hole se zavlnily a najednou se ke Conanovi plazila syčící kobra. Prudkou ranou Conan zaútočil na velkého hada a roztřel ho na dvě poloviny. Na zemi opět ležely obě půlky ebenové hole. Thugra Khotan se strašlivě zasmál. Otočil se kolem své osy a zvedl cosi, co se plazilo v prachu na zemi.

V natažené ruce držel něco živého. Tentokrát to nebyl trik. Thugra Khotan uchopil černého skorpiona délky alespoň jedné stopy – smrtícího obyvatele pouště. Jed v jeho žihadle okamžitě usmrtil zvíře i člověka. Thugra Khotan se strašlivě usmíval.

Conan zaváhal, ale pak bez varování vrhl meč přímo po svém protivníkovi.

To čaroděj nečekal. Neměl čas uhnout. Špička meče pronikla do těla v oblasti srdce a vyjela asi na stopu délky ven ze zad. Čaroděj se zhroutil k zemi a při nárazu rozdrtil jedovatého štíra v ruce.

Conan spěchal k oltáři a zvedl princeznu krvavýma rukama vzhůru. Prudce ho objala bílými pažemi a přitiskla se k němu.

"U Croma, děvče," bručel. "Pust' mě! Padesát tisíc mužů dnes padlo a musím toho ještě spoustu udělat..."

"Ne!" vykřikla a přitiskla se k němu ještě silněji. "Nenechám tě odejít. Jsem tvá skrze oheň, ocel a krev. A ty jsi můj! V paláci patřím jiným – zde jen sobě – a tobě! Neodejdeš!"

Zaváhal. Hlava se mu točila divokou vášní, která v něm prudce stoupala. Zářící, nepozemské světlo stále osvětlovalo kopulovitou místnost a padalo na mrtvý obličej Thugra Khotana. Venku v poušti a v horách umírali další stateční lidé v bolestech, žízni a šílenství a království se kymácela.

Ale žhoucí záplava, která zachvacovala jeho duši, když k sobě pevně tiskl zářivě bílé tělo, odplavila všechny jiné myšlenky.